

RAFAEL ARNÁIZ
BARÓN PIHEN

1.

Nincsenek kerülőútjaink.
Ki-bejárunk egymásban.
Szavaink útmutató táblák.
Máskor vértől ihletett
hétköznapi jószág. Ti
mégis kívül akartok
mindent. Azt is, ami benti.
Bevaló. A Kint épp az,
mi legbelülre igyekszik.
Hidegből a melegbe.
Nem akar megfagyni.
De ti nem engeditek őt
szabadon kószálni, mint
nemesvadat a pusztán,
egyedül. Mintha szöges
bakancsban lépkednétek
vastag szőnyegen. Bársony
a szögekre tapad, s megállít.
Összegabalyodtok.

2.

Trappista vagyok. Föl-
nevetek – Pista vagyok.
Mint a *Tarlórépa*.
Bolondját járatja velem,
én meg a konyhán szépen
megpucolom. Fokról-fokra
fehérebb, hogy hullik róla
a föld. Nem titkolta örömét,
s én sem. Egyszerű ez.
Naponta tucatnyi ilyen.
Ahogy nyitom-csukom a
kolostor öreg kapuját.
Nem nyikorog. Pille nehéz.

3.

Jön Milfort. Arcáról
olvasom, léptenként
lengi körül, mit fog
kérdetni. Nem hiszi el,
nekem nincsenek jó
válaszaim... Mid van?
Alig valamim. Fölfortyan.
Sietősen tart be a kertbe,
ellassul, jön visszafelé.
... Arról, amiért nem
szívlel, nem én tehetek.
De most megsegítem:
gyere csak, nyújtom
tenyerem. Hagyd el,
s hagyd ott magadat.
Néz rám, érti, mosolyog,
odaszól: Rafael, ez az
Arnáiz kőpadon ülve
piheni ki az imádás
fáradalmait, igazam
van?... Igazad, testvér.